

mountainbook

GŁÓWNY SZLAK SUDECKI

Bezdroża

ERGO
HESTIA®

Autorka przewodnika: Mariola Borecka

Redaktor prowadzący: Łukasz Karolewski

Redakcja: Anna Młynowska

Koordinacja techniczna: Katarzyna Leja

Skład: Katarzyna Radkowiak

Projekt graficzny: Sabina Suchy

Opracowanie map i profilów tras: Krzysztof Trojan

Źródło danych kartograficznych: OSM (www.openstreetmap.org)

Zdjęcie na okładce: materiały graficzne zostały wykorzystane za zgodą Shutterstock Images LLC

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz wydawca dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz wydawca nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion S.A.
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 2309863
e-mail: redakcja@bezdroza.pl
księgarnia internetowa: <http://bezdroza.pl>

Drogi Czytelniku!
Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres:
<http://bezdroza.pl/user/opinie/?begssu>
Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Wydanie I
ISBN: 978-83-283-8190-2
Copyright © Helion S.A., 2021

• Kup książkę• Poleć książkę• Oceń książkę	• Księgarnia internetowa• Lubię to!• Nasza społeczność

Spis treści

GLÓWNY SZLAK SUDECKI	5
Kiedy ruszyć	7
Kierunek marszu	7
Co zabrać	8
Dojazd	10
Noclegi	10
Oznakowanie i orientacja	11
Zagrożenia	11
Historia Głównego Szlaku Sudeckiego	12
Odpowiedzialna turystyka	14
PRZEBIEG SZLAKU	17
GÓRY IZERSKIE	18
▲ Przez najwyższe partie Gór Izerskich	22
KARKONOSZE	34
▲ Grzbietem Karkonoszy	38
KOTLINA JELENIOGÓRSKA	48
▲ Od Królowej Sudetów do królewskich posiadłości	50
RUDAWY JANOWICKIE	60
▲ Patrząc z oddali na Karkonosze	62
GÓRY KAMIENNE	70
▲ Poznajemy Góry Kamienne	72
GÓRY WALBRZYSKIE	84
▲ Spod Waligóry pod Wielką Sowę	86

Kup książkę

Poleć książkę

GÓRY SOWIE.....	96
▲ 7. Góry Sowie z północy na południe	98
GÓRY BARDZKIE.....	108
▲ 8. Przez pola i lasy do Wambierzyc	112
GÓRY STOŁOWE	120
▲ 9. Góry Stołowe od prawej do lewej	124
GÓRY ORLICKIE	134
▲ 10. Przez kłodzkie uzdrowiska.....	136
GÓRY BYSTRZYCKIE	146
▲ 11. Z Orlickich w Bystrzycie	148
▲ 12. Między górami do Międzygórza	156
MASYW ŚNIEŻNIKA	166
▲ 13. Przez ziemie Marianny Orańskiej	170
GÓRY ŻŁOTE	180
▲ 14. Żłotymi ścieżkami.....	182
OBNIŻENIE OTMUCHOWSKIE I PRZEDGÓRZE PACZKOWSKIE	192
▲ 15. W oczekiwaniu na góry	194
▲ 16. Widokowo przez Przedgórze Paczkowskie	202
GÓRY OPAWSKIE	210
▲ 17. Śladem złotych górników	212
▲ 18. Na dachu Opolszczyzny	222
Indeks.....	233
Ikony stosowane na mapach.....	235
Autorka przewodnika	236
Autorzy zdjęć	236
Miejsce na pieczętki	237

Przebieg szlaku

Góry Bardzkie

Góry Bardzkie oddzielone są od sąsiadujących pasm przełęczami: Srebrną na północy, za którą rozciągają się Góry Sowie i Kłodzką na południu, oddzielającą Góry Bardzkie od Gór Złotych. Pasma wydzielone zostało dopiero po II wojnie światowej. Wcześniej ich północną część zaliczano do Gór Sowich, natomiast południową – do Gór Złotych.

Zagospodarowanie turystyczne pasma jest dość specyficzne: z północy na południe wiedzie jeden szlak, a oprócz niego powstały zaledwie krótkie odcinki innych szlaków pieszych. Fragment Głównego Szlaku Sudeckiego przecina tylko północno-zachodni fragment pasma, prowadząc do Obniżenia Noworudzkiego.

Najnowsze pomiary dowodzą, że najwyższy punkt Gór Bardzkich znajduje się na wierzchołku Szerokiej Góry (766 m n.p.m.). Jednak to leżąca w jej bezpośrednim sąsiedztwie i przez wiele lat uważana za najwyższą Kłodzka Góra (757 m n.p.m.) jest bardziej popularna. W 2020 r. na jej wierzchołku stanęła przyciągająca wielu turystów wieża widokowa, z której jak na dłoni widać Sudety Środkowe i sporą część Sudetów Wschodnich, a przy dobrej pogodzie również Sudety Zachodnie z ich najwyższym punktem – Śnieżką.

Główną miejscowością jest Bardo, od którego całe pasmo wzięło swoją nazwę. To bardzo ciekawa, chociaż niedoceniana miejscowość. Znajduje się tu kilka atrakcji dla osób o przeróżnych zainteresowaniach. Bazylika w Bardzie skrywa najstarszą dREW-

nianą figurkę Matki Bożej, datowaną na rok 1011, a w podziemiach świątyni, w dawnej krypcie, można podziwiać ruchomą szopkę. Na wzgórzach wokół miejscowości powstała kalwaria, którą wieńczy krzyż, ustawiony na skalnym urwisku. Jest to pozostałość po osuwisku, do którego doszło pod koniec XVI w. Zsuwające się wówczas masy skalne zabloko-

wały koryto płynącej u podnóża Nysy Kłodzkiej, której wezbrane wody zagroziły miastu. Według miejscowych legend dzieci z Barda, zebrawszy się przed figurką w kościele, wymodliły ratunek.

Patrząc z punktu widokowego przy krzyżu nad osuwiskiem, można zobaczyć, że Nysa Kłodzka ma w tym miejscu nietypowy dla górskich rzek meandrujący charakter. Wynika to z tego, że w czasie wypiętrzania górotworu rzeka miała dużą siłę erozyjną i powstał tu tzw. przełom antecedentny. Oznacza, to że rzeka jest starsza od gór, przez które płynie. Jeśli dodać organizowane na Nysie Kłodz-

kiej spływy pontonowe i kajakowe, rysuje się ciekawy obraz miejscowości, do której warto zajrzeć na dłużej niż tylko przejazdem.

W latach 50. XX w. w Górach Bardzkich utworzono dwa rezerваты przyrody. Pokazują one, jak zmieniał się drzewostan sudeckich lasów w ciągu wieków. Rezerwat „Cisowa Góra” i „Cisy” chronią stanowiska cisa pospolitego, który niegdyś w dużych ilościach porastał okoliczne stoki. Są one fragmentami pierwotnej puszczy sudeckiej. W rezerwacie „Cisy”, na północno-zachodnich zboczach Brzeźnickiej Góry znajduje się największe na Dolnym Śląsku zbiorowisko cisów.

► Bardo

▶ Twierdza srebrnogórska

Kup książkę

Poleć książkę

Kup książkę

Poleć książkę

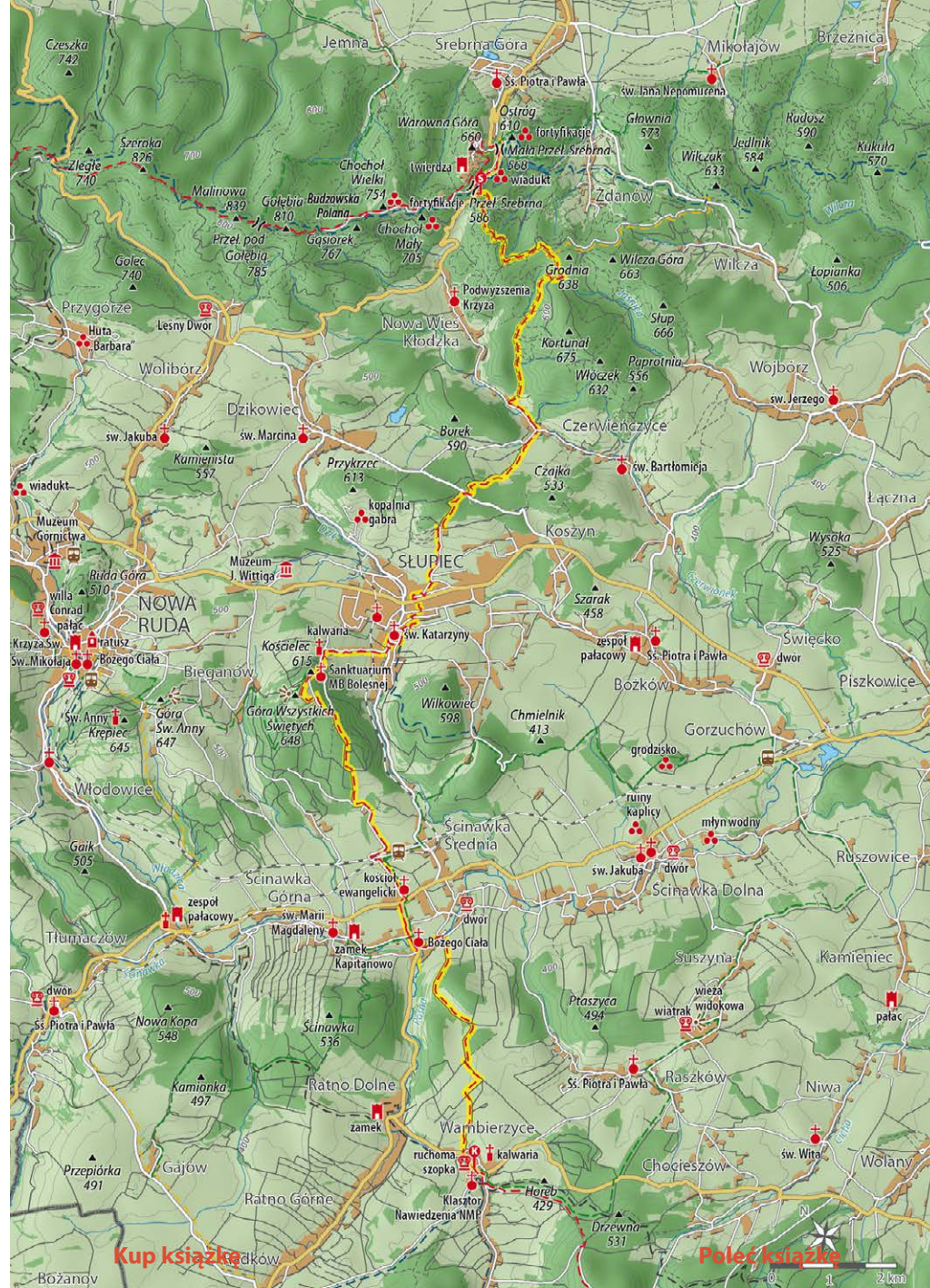
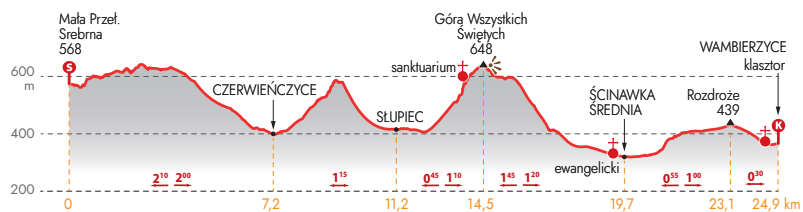
Przez pola i lasy do Wambierzyc

Trasa prowadząca w dużej części drogami leśnymi lub polnymi, ale przechodząca przez kilka miejscowości, gdzie szlak będzie przebiegał wzdłuż dróg asfaltowych, należy tam zwracać uwagę na ruch samochodowy. Wędrowkę urozmaicają: historyczne obiekty w Srebrnej Górze, panoramiczny widok na całą Ziemię Kłodzką z wieży widokowej na Górze Wszystkich Świętych oraz sanktuarium maryjne w Wambierzycach.

Srebrna Góra (Mała Przełęcz Srebrna) • Czerwińczyce • Słupiec
• Góra Wszystkich Świętych • Ścinawka Średnia • Wambierzycy

24,9 km	7.15 h/7.20 h
752 m/955 m	łatwa
955 m/752 m	kwatery prywatne

SREBRNA GÓRA

Srebrna Góra dziś jest malowniczą wsią, ale każdy, kto znajdzie się w jej centrum, nie będzie miał wątpliwości o wcześniejszym miejskim charakterze. Powstała w 2. poł. XIV w., a jej początki związane są z górnictwem. Osadę założyli gwarkowie ze Złotego Stoku i Miśni. Poszukiwali oni, z pozytywnym rezultatem, srebronośnej galeny. Szybki rozwój górnictwa został zahamowany przez wybuch wojen husyckich, a sztolnie opuszczono. Ponownie poszukiwania rozpoczęto w połowie XV stulecia, z maksymalnym rozwojem w XVI w., kiedy Srebrnej Górze nadane zostało prawo wolnego miasta górniczego. Wydobycie jednak nie rozwinęło się tak, jak w innych sudeckich ośrodkach górniczych. Nie powstały tu huty, a wybieraną rudę przewożono do zakładów w Złotym Stoku. W czasie wojny 30-letniej miasto zostało zniszczone, a wydobycie upadło i nigdy już nie odrodziło się na taką skalę jak wcześniej.

Strategiczne położenie miasteczka wokół Przełęczy Srebrnej – najlepszego przejścia przez Sudety w tej okolicy – spowodowało, że po zajęciu Śląska przez Prusy król Fryderyk II Wielki zdecydował o budowie nad miasteczkiem górskiej twierdzy, jako elementu całego systemu umocnień zabezpieczających granice państwa. Budowa trwała od roku 1765 przez kilkanaście lat. Do najważniejszych elementów obronnych należały: Donżon znajdujący się w głównej części oraz fort Ostróg zamykający Przełęcz Srebrną. Aby pokryć ogromne koszty budowy, na mieszkańców Śląska nałożono nowe podatki. Okoliczni mieszkańcy musieli również brać udział w pracach budowlanych i transporcie materiałów. Twierdza przeszła ważny test podczas wojen napoleońskich w 1807 r. Przetrwiała oblężenie wojsk francuskich pod wodzą Hieronima Bonapartego, brata Napoleona.

W XIX w. twierdza stawała się coraz bardziej popularna wśród turystów, zwłaszcza kuracjuszy z okolicznych uzdrowisk. Również dziś jest głównym magnesem przyciągającym do Srebrnej Góry.

Ten etap rozpoczyna się od miejsca popularnie nazywanego

Przełęczą Srebrną, znajdującego się pomiędzy Warowną Górą a fortem Ostróg, przy drodze prowadzącej na srebrnogórską twierdzę. Tak naprawdę jest to **Mała Przełęcz Srebrna**, a ta właściwa, będąca najpiękniejszym obniżeniem pomiędzy wzniesieniami, znajduje się prawie kilometr dalej na zachód, pomiędzy górami: Warowną i tysią. GSS doprowadza do tego miejsca asfaltową drogą w ciągu około 15 min. Skręca tutaj w lewo, przechodząc nad głębokim wąwozem, w którym niegdyś mieścił się przystanek kolejowy Srebrna Góra Twierdza, jeden z elementów słynnej kolejki zębatej.

GSS prowadzi stąd wygodnymi leśnymi drogami, miejscami otwierając widoki na Twierdzę Srebrnogórską i należący do niej fort Ostróg. Dociera do leśnego skrzyżowania, na którym znajduje się posąg bogini Diany, patronki łowów i przyrody, ufundowany przez koło towieckie z Nowej Rudy, noszące to samo imię.

Stąd leśna droga kieruje w prawo i sprowadza do

Czerwieńczyc, gdzie GSS opuszcza Góry Bardzkie, wchodząc na teren kolejnego mezoregionu, którym jest Obniżenie Noworudzkie. Wspina się na Garb Dzikowca stromą ścieżką, prowadzącą przez las bukowy.

Buk łatwo rozpoznać po szarej, gładkiej korze, a wiosną po intensywnie zielonych liściach. Jest ważnym drzewem, jednym z najbardziej efektywnych pod względem produkcji tlenu: jedno duże drzewo może w ciągu dnia pokryć zapotrzebowanie 40–50 dorosłych osób. Ze względu na twardość, a przy tym łatwe w obróbce drewno używa się go w przemyśle meblarskim czy do wyrobu

OFLAG VIII B SREBRNA GÓRA

W czasie II wojny światowej, już pod koniec 1939 r., w Srebrnej Górze powstał obóz o zastrzonym rygorze ze specjalnym systemem nadzoru. Warowne mury twierdzy, a także fortów Ostróg i Wysoka Skala stały się miejscem niewoli m.in. dla najbardziej niepokornych polskich oficerów, trafiających tu jako jeńcy wojenni. Przetrzymano tutaj m.in. adm. Józefa Unruga, dowódcę obrony wybrzeża z września 1939, oraz gen. Tadeusza Piskora, byłego szefa Sztabu Głównego Wojska Polskiego.

Wybrane miejsce miało zapewnić, że jeńcy nie wydadzą się z niewoli. Jak się okazało, części z nich udało się uciec z fortu Wysoka Skala. Z 5 na 6 maja 1940 r. 10 polskich oficerów opuściło fort w trzech grupach. Planowali przedostać się do Czechosłowacji, a potem na Węgry. Ucieczka powiodła się tylko trzem z nich, pozostałym po kilku dniach złapano. W ucieczce pomagali pozostali więźniowie, robiąc w tym czasie „zamieszanie” w twierdzy.

Co oznacza nazwa: „Oflag VIII B”? „Oflag” to określenie obozu dla oficerów, VIII oznacza okręg śląski, a „B” wskazuje, że był to drugi oflag na Śląsku (pierwszy powstał w Kluczborku dzień wcześniej, 14 grudnia 1939 r.).

instrumentów muzycznych (nazwa instrumentu fagot wywodzi się z łaciny: *fagus*, czyli buk).

W starożytności buk był drzewem płodności, natomiast w Germanii jeszcze przed wynalezieniem papieru ryli na bukowych deseczkach. Stąd od słowa *die Buche* (buk) wyprowadzono nazwę *das Buch* (książka), a nazwę tę przejęli też Anglicy (*book*).

▶ Wiadukt na trasie Kolei Sowiogórskiej

Bardzo odżywcze są bukowe orzeszki, zawierają dużo tłuszczu, ale także substancję halucynogenną: faginę. Nie można ich zatem zjeść zbyt dużo. Z bukwi toczy się również oleje, zarówno jadalne, jak używane jako opał. O bukach pisał w swoich dziełach Adam Mickiewicz, chociaż zapewne znać je musiał ze szkoły, gdyż na Litwie drzewa te nie występują.

Po wyjściu z lasu ukazuje się wspaniała panorama Wzgórz Włodzickich i widocznych za nimi w oddali Gór Stołowych.

03.15 h / **03.55 h** Poniżej, w dolinie, znajdują się zabudowania **Słupca**, dziś jest to część Nowej Rudy. GSS schodzi do

KOLEJ SOWIOGÓRSKA (EULENGBIRGSBAHN)

Na przełomie XIX i XX w. postanowiono połączyć dwa ważne okręgi przemysłowe: kopalnie okolic Nowej Rudy i ośrodków włókienniczych w Pieszcach, Bielawie i Dzierżoniowie. Wybudowano kolej, prowadzącą przez Przełęcz Srebrną. Odcinek od Dzierżoniowa do Srebrnej Góry oddano do użytku w grudniu 1900 r., dalszy fragment do Ścinawki Średniej – w 1902 r. W okolicach Srebrnej Góry powstały dwa zachowane do dziś wiadukty: zdanowski (24 m wysokości) i srebrnogórski (27 m), wykuto także głębokie wąwozy. Ze względu na warunki terenowe na najbardziej stromych odcinkach konieczne było dodanie trzeciej szyny, która dzięki sprzężeniu z zębatką w lokomotywie umożliwiała pokonywanie różnic wysokości. Średnie nachylenie terenu pomiędzy stacją Srebrna Góra Miasto a stacją na Przełęczy Srebrnej wynosiło aż 42%!

miasta i kluczy jego uliczkami, przechodząc m.in. obok ciekawego XIX-wiecznego kościoła św. Katarzyny Aleksandryjskiej. Świątynia przyciąga wzrok: zbudowano ją z lokalnego czerwonego piaskowca. Powstała w stylu neogotyckim, a we wnętrzu można zobaczyć, również neogotycką, ornamentalną polichromię.

Spod kościoła szlak prowadzi do ulicy Połoniny, którą wspina się na stoki Góry Wszystkich Świętych. Znajduje się tu sanktuarium Matki Bożej Bolesnej, od miasta prowadzą do niego wyraźne znaki. Ostatni fragment GSS do kościoła wiedzie schodami wzdłuż stacji Drogi Krzyżowej.

JOSEPH WITTIG

W Słupcu urodził się w 1879 r. Joseph Wittig, wybitny teolog, jedna z najciekawszych postaci w historii miasta. Był katolickim księdzem i można powiedzieć, że jego poglądy wyprzedzały epokę. Wittig zarzucał konserwatywnym duchownym katolickim, m.in. że nie dążą do dialogu z innymi wyznaniem, a w swoich artykułach krytykował oficjalne wykładnie Kościoła katolickiego. Za swe poglądy został ekskomunikowany, ale pozostał wierny Kościołowi. Osiadł w rodzinnym Słupcu i wybudował tu dom, w którym dziś mieści się poświęcone mu muzeum. Oddał się pisaniu, spisał m.in. *Kronikę Nowej Rudy*. Pod koniec życia, w 1946 r., ekskomunikacja została z Josepha Wittiga zdjęta, zbiegło się to w czasie z koniecznością opuszczenia rodzinnych stron w związku ze zmianą granic państwowych po II wojnie światowej.

04.25 h / **03.10 h** Z sanktuarium GSS wprowadza na szczyt **Góry Wszystkich**

Świętych. Znajduje się tu wieża widokowa, postawiona w 1913 r. z inicjatywy lokalnego oddziału GGV (Gebirgsverein der Grafschaft Glatz, później Glatzer Gebirgsverein), Kłodzkiego Towarzystwa Górskiego. Zbudowano ją z lokalnego czerwonego

piaskowca, stylizując na wieżę zamkową. Pod szczytem wieży znajduje się otwarta galeria wsparta kroksztynami. Nad wejściem widnieje płaskorzeźba patrona, feldmarszałka Helmuta von Moltke, reformatora pruskiej armii (potem armii zjednoczonego Cesarstwa Niemieckiego). Wieża ma wysokość 15 m, zastąpiła wcześniejszą, drewnianą konstrukcję, raptem

▶ Góra Wszystkich Świętych

GÓRA WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH

Góra już od początków XVII w. była miejscem pielgrzymek – stał tutaj krzyż, mający chronić przed burzami. W 1680 r. na Ziemi Kłodzkiej panowała zaraza, która zmotywowała ocalałych mieszkańców Słupca do postarania się o zgodę na budowę kościoła. Po jej uzyskaniu postawiono świątynię poświęconą wówczas Krzyżowi Świętemu, Matce Bożej Bolesnej oraz patronom chroniącym od chorób. W sąsiedztwie znajdowała się pustelnia, w której zamieszkiwali kolejni opiekunowie miejsca. W czasach powojennych kościół uległ zniszczeniu. Pod koniec XX w. zdecydowano o jego odbudowie, został ponownie poświęcony w 1996 r., a kilka lat później nadany mu został tytuł Sanktuarium Ziemi Noworudzkiej. We wnętrzu można zobaczyć ciekawe przedstawienia świętych patronów.

3-metrową. Obok istniało dawniej schronisko „Lucasbaude”, które nie przetrwało do naszych czasów.

Z wieży rozpościera się jedna z piękniejszych sudeckich panoram. Jak na dłoni widoczne są tu Góry Sowie z Wielką Sową. Zobaczyc też można Góry Bardzkie, Masyw Śnieżnika, Góry Bystrzyckie i Orlickie, Góry Stołowe, Góry Wałbrzyskie, a nawet Karkonosze. Na północnym zachodzie na najbliższym wzniesieniu także widoczna jest wieża. Stoi ona na Górze Świętej Anny (647 m n.p.m.), również należącej do Wzgórz Włodzickich. Natomiast nad zabudowaniami Słupca widoczne jest duże wyrobisko kamieniołomu gabra.

05.45 h
01.25 h

Ze szczytu szlak schodzi do **Ścinawki Średniej**. Wśród pierwszych zabudowań przysiółka Księżno wyróżnia się opuszczony budynek dawnego młyna z sygnaturką na dachu. Niżej po lewej stronie widoczne są zabudowania dawnej cegielni, po których pozostał charakterystyczny komin.

Przebiega tu granica mezoregionów: z Obniżenia Noworudzkiego wchodzi na teren Obniżenia Ścinawki. Szlak omija dworzec kolejowy, skąd odjeżdżają pociągi do Kłodzka i Wałbrzycha. Na dworcu w 2008 r. robione były zdjęcia do filmu Jana Jakuba Kolskiego *Afonia i pszczoły*.

KRAINA CZERWONEGO SPĄGOWCA

Wędrując szlakami w okolicach Nowej Rudy, możemy natknąć się na budzący ciekawość charakterystyczny czerwony kolor podłoża. Okoliczne twory geologiczne noszą nazwę czerwonego spągowca, a barwę zawdzięczają m.in. efektowi wietrzenia skał w gorącym i suchym klimacie. Osady te gromadziły się w niecce śródsudeckiej około 270 mln lat temu. Należą do nich m.in. piaskowce, które przybierają kolory od jasnoczerwonego do bardzo intensywnie zabarwionego. Skała jest twarda i trudna w obróbce, ale za to dość odporna na warunki atmosferyczne. Ze względu na te właściwości i niewątpliwe walory dekoracyjne skał tych powszechnie używano w budownictwie. Z utworów czerwonego spągowca zbudowane są m.in. elementy srebrnogórskiej twierdzy, most Zwierzyniecki we Wrocławiu oraz wiele budynków w Nowej Rudzie.

► Dawny młyn w przysiółku Księżno

Ścinawka Średnia, jedna z trzech miejscowości o podobnej nazwie, styka się na północnym zachodzie ze Ścinawką Górną, a na południowym wschodzie ze Ścinawką Dolną. Wszystkie te miejscowości nazwę wzięły od przepływającej przez nie rzeki, a ta z kolei najprawdopodobniej od słowa „ściany”, w związku do leżącego po czeskiej stronie pasma Broumowskich Ścian, przez które przepływa. Jest jedyną sudecką rzeką płynącą w swoim górnym i dolnym biegu przez tereny polskie, a w środkowej części – przez Czechy.

Szlak przekracza drogę wojewódzką, a następnie, po minięciu mostu na Ścinawce, skręca w lewo i rozpoczyna podejście na Wzgórze Ścinawskie, początkowo asfaltową, a następnie polną drogą. Po niedługim czasie otwiera się wspaniały widok na Góry Stołowe: w panoramie wyróżnia się płaskie stoliwo Szczelińca Wielkiego (919 m n.p.m.), najwyższego szczytu Gór Stołowych, w prawo od niego widoczne są Broumowskie Ściany. Ich stoki są bardzo charakterystyczne: z jednej strony łagodne, prawie płaskie, z drugiej opadają stromą ścianą. Tworzą

one tzw. kuesty, progi będące efektem różnej odporności budujących je warstw skalnych.

07.15 h
00.00 h

Przy stojącej w polu kamiennej figurze Matki Bożej szlak skręca w prawo i sprowadza do **Wambierzyc**, gdzie kończy się ten etap wędrowki.

INFORMACJE PRAKTYCZNE

DOJAZD

Do Srebrnej Góry można dojechać w dni powszednie autobusami lokalnego przewoźnika (www.neotrans.pl) z Żąbkowic Śląskich. Sezonowo uruchamiane są połączenia autobusowe z Wrocławia. Do Żąbkowic można dotrzeć autobusami z Wrocławia lub pociągiem (od strony Kamięca Żąbkowickiego lub Jawora).

Do Wambierzyc kursują autobusy PKS Kłodzko (www.pks-klodzko.pl).

NOCLEGI

W Wambierzycach można przenocować w agroturystykach, domkach letniskowych lub w położonym w centrum miejscowości Domu Pielgrzyma.

WYŻYWIENIE I ZAOPATRZENIE

Na trasie sklepy spożywcze znajdują się w Srebrnej Górze, Słupcu (duże centrum handlowe tuż przy GSS), Ścinawce Średniej oraz Wambierzycach. Z oferty restauracji i barów można skorzystać w Srebrnej Górze, Słupcu, Ścinawce Średniej (jeden lokal tuż przed mostem na Ścinawce) oraz Wambierzycach.

ODPOCZYNEK

Wiata odpoczynkowa z zadaszeniem znajduje się tuż po wejściu szlaku w las za Srebrną Górą oraz przy wieży na Górze Wszystkich Świętych (spora wiata ze ścianami).

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA
 Helion SA

Kup książkę

Poleć książkę

GŁÓWNY SZLAK SUDECKI

Najdłuższy szlak Sudetów to trasa kultowa dla miłośników gór. Panoramy z widokowej grani Karkonoszy, fantastyczne skalne miasta Gór Stołowych, historyczne pamiętki Gór Sowich, rozległe torfowiska Gór Izerskich i bezdroża Gór Kamiennych. Malownicze ścieżki przez górskie lasy i łąki, tajemnicze kopalnie złota, klimatyczne uzdrowiska. Ponad 440 km niezapomnianej przygody i różnorodnych atrakcji – zarówno tych przyrodniczych, jak i kulturowych. Przejście Głównego Szlaku Sudeckiego to niezwykle ciekawe wyzwanie oraz sposób na bliższe poznanie tego pasma górskiego. Przewodnik będzie doskonałym towarzyszem podróży, stanowi również niezbędne źródło wiedzy podczas jej planowania. Można w nim znaleźć osiemnaście gotowych etapów, zadbano także o informacje dla tych, którzy nie planują pokonania całej trasy za jednym zamachem. Podejmij wyzwanie i ruszaj z nami na szlak!

18 ETAPÓW
WĘDRÓWKI

SZCZEGÓŁOWE
MAPY

PROFILE
WYSOKOŚCI

SUDECKIE
CIEKAWOSTKI

WYCIECZKI
JEDNODNIOWE

MIEJSCE
NA PIECZĄTKI

 Bezdroża

ebook dostępny na:

ebookpoint

Księgarnia internetowa:
<http://bezdroza.pl>

Zamówienia telefoniczne:
0 801 339900
0 601 339900

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://bezdroza.pl/promocje>
Przewodniki najchętniej czytane
• <http://bezdroza.pl/bestsellery>
Zamów informator podróżniczy:
• <http://bezdroza.pl/newsletter>

Hellon SA
ul. Kościuski 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: bezdroza@bezdroza.pl
<http://bezdroza.pl>

ISBN 978-83-283-8190-2

cenę: 59,90 zł